

SEED & BREAD

FOR THE SOWER

JES.55:10

FOR THE EATER

korte Bijbelse boodschappen van

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

Otis Q. Sellers, Bijbelleraar

Vertaling © Stichting Lachai Roï, Lelystad, Nederland

www.lachairoi.org

Nr. 13

Goddelijke aanstellingen

Er worden drie grote aanstellingen genoemd in Mattheüs, Marcus en Lucas. Zij zijn niet aan elkaar gelijk, hoewel zij vaak worden behandeld, alsof dat wel het geval is. Sommige mensen beweren dat het woordgebruik bij al deze aanstellingen aantoont dat het de uitdrukkelijke bedoeling van Jezus Christus was dat Zijn apostelen en verder iedereen die belangstelling heeft om dat te doen, ogenblikkelijk uit zou moeten gaan om de reddingbrengende boodschap van God aan de gehele mensheid te verkondigen. Ze beweren bovendien dat de bediening van de apostelen in de Handelingentijd sterk werd gehinderd en ingeperkt door hun nationalistische gevoelens en hun Joodse vooroordelen tegen de heidenen. Zulke aantijgingen zijn buitengewoon oneerlijk tegenover de trouwe dienaren van God. Met het oog hierop moeten deze aanstellingen nauwkeurig worden onderzocht, zodat we de precieze instructies van Jezus Christus bij elke aanstelling kunnen ontdekken.

En Jezus trad naderbij en sprak tot hen, zeggende: Mij is gegeven alle macht in de hemel en op de aarde. Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld.

Er is bijna geen gedeelte in het Nieuwe Testament te vinden dat aan zoveel verdraaiing onderhevig is geweest, dat zoveel geweld is aangedaan en dat zo verkeerd is uitgelegd en toegepast als dit. En dat is allemaal nog versterkt door de onzorgvuldige manier waarop dit

gedeelte is vertaald. Dit gedeelte schreeuwt om een meer accurate vertaling van het Grieks en daarom geef ik hier een parafrase. De lezer lette erop dat naar mijn overtuiging het Griekse werkwoord *baptizo* de gedachte in zich heeft van de vestiging van een vaste verbintenis; dat wil zeggen, de gedachte van identificatie. Een letterlijke, grammaticale vertaling van deze opdracht zou als volgt luiden:

En Jezus hen naderbij tredend, sprak tot hen, zeggende: Alle autoriteit in de hemel en op de aarde is aan Mij gegeven. Gaat dan, maakt discipelen van al de volken, hen verbindende aan de naam van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest en leert deze discipelvolken vervolgens onderhouden alles wat Ik u opgedragen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen, namelijk tot de voleinding van de eon.

Deze woorden zijn gesproken tot 'de elf discipelen' (Matt. 28:16) en als ze eerlijk worden geïnterpreteerd, hebben zij niets te maken met de verkondiging van Gods reddingbrengende boodschap, niets met de verkondiging van het evangelie dat een kracht Gods tot behoud is. Deze opdracht had niets te maken met wijze van handelen van de apostelen in de tegenwoordige boze eon. Deze opdracht behoort bij de omstandigheden en de toestand die het koninkrijk van God wordt genoemd, de tijd waarin Hij over de aarde en de volken daarop heerst (Ps. 67:5). Het zal worden vervuld en tot op de letter worden uitgevoerd in de tijd nadat de Here Jezus de heerschappij heeft aanvaard, nadat Hij Zijn grote macht heeft opgenomen en op aarde zal uitoefenen.

De centrale opdracht in deze instructie is om discipelen te maken van alle volken. Dat betekent niet dat tot hen gepredikt moet worden in de hoop dat een enkeling het zal aanvaarden. Deze opdracht heeft niets te maken met individuen, maar met volken. Deze moeten tot volgelingen worden gemaakt en moeten worden geïdentificeerd met, of verbonden aan de naam (dat is het karakter) van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Zij moeten deel gaan uitmaken van alle doelstellingen en programma's van de Godheid voor die tijd (zie Psalm 22:28,29; 66,3,4; 82:8; 86:9; 102:16; 138:4). De woorden 'in de Naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest' zijn nooit bedoeld als één of andere magische formule die een geestelijke wordt verondersteld te herhalen als hij een persoon in water dompelt, of water over iemand sprenkelt.

Deze opdracht kan niet worden uitgevoerd voordat Jezus Christus een verzoek richt tot de Vader en de volken aan Hem als Zijn erfdeel worden gegeven (Ps. 2:8; 82:8), niet voordat God de volken op aarde regeert (Ps. 67:4). In die tijd zullen de mensen tot wie deze woorden zijn gesproken 'op twaalf tronen zitten om de twaalf stammen van Israël te

richten' (Matt. 19:28) en wegens hun positie, macht en verleden de meest geëerde en vereerde staatslieden op aarde zijn. Aangezien de volken in die tijd vereenzelvigd willen worden met de Godheid (Ps. 67:4; 72:11,17; 138:4; Jes. 55:5; Matt. 12:21; Rom. 15:12), zullen deze machtige mannen uitgaan en volken aan God verbinden in Christus tot een formele en erkende eenheid. Bovendien zullen zij de volken onderwijzen aangaande hun verantwoordelijkheden en hun gedrag onder Gods regering.

Er is voor allen die beweren dat de opdracht in Mattheüs alle gelovigen uitzendt om de reddingbrengende boodschap van God te verkondigen tot de mensen van alle naties, één afdoend antwoord. De mannen tot wie deze woorden waren gericht, hebben ze niet op deze manier opgevat. We bevinden ons op veilige bodem als we deze woorden interpreteren op dezelfde manier waarop ze werden opgevat door deze aan God toebehorende, Geestvervulde apostelen van de Here Jezus Christus, van wie de woorden ook werden bevestigd door de God die zij dienden. Wie zijn wij om 1900 jaar later te beweren dat zij Zijn opdracht verkeerd hebben begrepen en dat zij er niet in geslaagd zijn daaraan te gehoorzamen?

De opdracht die in Marcus is weergegeven is volkomen verschillend van die in Mattheüs staat, ondanks dat zij tot dezelfde elf mannen zijn gericht.

En Hij zeide tot hen: Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping. Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden, maar wie niet gelooft, zal veroordeeld worden. Als tekenen zullen deze dingen de gelovigen volgen: in mijn naam zullen zij boze geesten uitdrijven, in nieuwe tongen zullen zij spreken, slangen zullen zij opnemen, en zelfs indien zij iets dodelijks drinken, zal het hun geen schade doen; op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen genezen worden. (Marc. 16:15-18).

Deze opdracht is uitgevoerd en tot op de letter vervuld in de periode van drieëndertig jaar waarvan het boek Handelingen ons de geschiedenis beschrijft en de vervulling van deze opdracht heeft veel bijgedragen aan het specifieke karakter van de Handelingentijd. De herauten gingen uit en verkondigden overal, zodat ze alle Israëlieten in Palestina én die verstrooid waren over de hele wereld bereikten. Zij deden wat ze verteld was te doen en God deed wat Hij beloofd had te zullen doen. Het laatste vers van dit hoofdstuk bewijst dat:

Doch zij gingen heen en predikten overal, terwijl de Here medewerkte en het woord bevestigde door de tekenen, die erop volgden (Marc. 16:20).

De woorden *pase te ktisei*, hier vertaald met 'de ganse schepping,' hebben kennelijk niet die betekenis. Als dat zo zou zijn, zouden ook de dieren daarin begrepen zijn, wat deze uitspraak belachelijk zou maken. Deze zinsnede betekent: 'in elke schepping.' Slechts weinigen hebben het aangedurfd dit letterlijk te vertalen, aangezien men weinig begrijpt van de manier waarop *ktisis* (schepping) in het Nieuwe Testament wordt gebruikt.

In I Petrus 2:13, waar *pase anthropine ktisei* is vertaald met 'alle menselijke instellingen,' zou moeten staan: 'elke menselijke schepping' en van deze scheppingen wordt dan gezegd dat het keizers en oppermachten zijn. In Colossenzen 1:15, waar *prototokos pases ktiseos* is vertaald met 'eerstgeborene der ganse schepping,' zou moeten staan: 'eerstgeborene van elke schepping.' Deze scheppingen worden vervolgens aangeduid als tronen, heerschappijen, overheden en machten. Keizerrijken, naties, staten, steden en al hun functionarissen zijn dus 'scheppingen' in de Bijbelse betekenis van deze term.

Als de herauten uitgingen, zouden sommige van deze scheppingen een zeer vijandelijke houding tegenover de proclamatie van het evangelie in hun land tentoonspreiden; anderen zouden misschien min of meer vriendelijk zijn, zoals die op het eiland Pafos waar Sergius Paulus landvoogd was (Hand. 13:6-7). Maar van de heraten werd niet verwacht dat ze alleen eenvoudige plaatsen zouden opzoeken; zij werden verondersteld het evangelie te verkondigen 'in elke schepping,' of het politieke klimaat nu gunstig was of niet. Als zich binnen de grenzen van die scheppingen Israëlieten bevonden, hadden ze daar naartoe te gaan.

Sommigen zullen blijven volhouden dat de woorden 'in elke schepping' betekenen dat deze mannen overal naartoe moesten gaan en aan iedereen zonder uitzondering en zonder onderscheid moesten verkondigen. Laat me daarom herhalen dat de mannen tot wie deze woorden waren gericht, ze nooit zo hebben opgevat. Hun houding in de eerste hoofdstukken van Handelingen maakt dat duidelijk en wij kunnen geen betere uitleg van deze woorden vinden. De apostelen beperkten hun bediening tot de verloren schapen van het huis Israëls. In Handelingen 10, na een driemaal herhaald visioen, ging Petrus naar het vrome, Godvrezende, heidense gezin. Dat was de manier die God had bedoeld en dat was de manier waarop zij dat deden. We zouden hun trouw moeten respecteren.

De opdracht die in Lucas is weergegeven, verschilt van die in Mattheüs en Marcus. In Lucas wordt ons gezegd dat, nadat de Heer hun verstand had geopend opdat zij de Schriften zouden verstaan, Hij tot hen zei:

En Hij zeide tot hen: Aldus staat er geschreven, dat de Christus moest

lijden en ten derden dage opstaan uit de doden, en dat in zijn naam moest gepredikt worden bekering tot vergeving der zonden aan alle volken, te beginnen bij Jeruzalem. Gij zijt getuigen van deze dingen (Luc. 24:46-48).

In elk land waren er Israëlieten en Gods plechtige belofte was dat 'zij, aan wie niets van Hem is verkondigd, zullen Hem zien en wie het niet gehoord hebben, zullen het verstaan' (Rom. 15:21; Jes. 52:15). Daarom moest berouw en vergeving van zonden worden verkondigd 'aan alle volken, te beginnen bij Jeruzalem.'

Dat was geen opdracht of aanstelling om Gods reddingbrengende boodschap aan alle mensen zonder uitzondering of onderscheid te verkondigen. De mensen tot wie deze woorden waren gericht, hebben dat ook niet zo opgevat en het ging hier wel om de mensen wier verstand was geopend opdat zij de waarheid zouden begrijpen (Luc. 24:45). Petrus heeft ze niet op die manier begrepen. Er was een spectaculair visioen voor nodig, dat driemaal werd herhaald en daarnaast een direct gesprek met de Heer voordat hij zelfs maar naar één heidens huishouden ging.

We lijden geen enkel verlies als we de unieke positie van Israël in de Handelingenperiode erkennen. We winnen veel op de weg der waarheid als we dat doen. Vanaf de Pinksterdag tot het huis van Cornelius, een periode van jaar of acht, was het evangelie alleen voor de Jood. In Handelingen 10 wordt het evangelie aan één enkel heidens gezin verkondigd, maar er wordt niets méér gedaan en er kón ook niets meer worden gedaan, totdat de grote apostel der heidenen, Paulus, zijn bediening begon. We lezen hiervan in Handelingen 13. Vanaf dat moment werd een groep heidenen eruit geroepen en die kreeg deel aan de zegeningen van Israël. Na Handelingen 28:28 is de reddingbrengende boodschap van God vrij beschikbaar gemaakt voor alle mensen. Hieruit is een nieuwe en andere groep gelovigen voortgekomen en daar maken wij deel van uit.